

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XIX. Aliæ nonnullæ considerationes eandem ad rem pertinentes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Vides excelsam Virginis mentem; & quibus illa se cogitationibus, in ipsa artuum suorum laniatione, ac cruoris undique scaturientis aspectu sustentaret, deq; ipsa tormentorum atrocitate solatium animumq; sumeret. Aspiciebat, nimirum cruciatus suos, velut pretiosa Domini Jesu stigmata; gaudebatq; in membris suis, tanquam in delicata membrana, ferreis illis stylis, acutisq; pectinibus exarari notas, & characteres imprimi, qui Christi triumphum loquerentur, & crucis trophæa signarent, perq; hiantia laterum suorum costarumq; vulnera, tot quasi ora aperiri, ipso sanguinis vocali profluvio, JESU nomen ac gloriam apertissime prædicantia.

CAPUT XIX.

Alia nonnulla considerationes eandem ad rem pertinentes.

§. I.

Iustorum in vita afflictiones, meras Christi amanti blanditias esse.

Arumnas & molestias hujus vitæ, quæ Deo vel imminente vel permittente justis eveniunt, esse dona amantissimæ dextræ, & specialia divinæ benevolentia signa, jam in superioribus, nec semel fortasse, prædiximus. Ut porro homini afflicto, & sub ærumnæ suæ pondere gementi merito liceat evangelicum istud occinere: *Si scires donum DEI.* Si intelligeres, quorum bonorum compendium, quanti favoris pignus, quantæ gloriæ semen sit, hæc tua, quæcumq; est, tribulatio; si quibus oportet, illam oculis aspiceres: nimirum non illam, ut nunc aded facis, defugeres, sed optares potius, & obvijs ulnis amplectereris obvenientem, inq; ejus sinu atque complexu acquiesceres.

Verum

Joann. 4.

Verum illud lubet superaddere in presentia, eas ipsas ærumnas non qualiacunque divini favoris argumenta esse, sed quasdam veluti blanditias ac lusus incarnatæ Sapientiæ nobiscum ludentis, ac de patientiæ nostræ spectaculo, sibi oblectationem, nobis utilitatem quærentis.

Amœnum est, quod hoc in genere cuidam Virgini è S. Dominici familia divinitus aliquando objectum est. *Re-Vit. Suson. c. 36.* ferebat hæc, se in mentis excessu visam esse sibi videre rose-
tum quoddam magnitudine præstans, & pulchritudine eximium, cui insisteret puerulus J E S U S, cum sero è rubicundis confecto rosis. Subtus autem ad rosei radices, visum sibi considerare Henricum Susonem, virum sanctum ex eodem Ordine, de quo superius alia nonnulla memoravimus. Porro puer J E S U S, tenerâ manu rofarum flores videbatur hinc & inde decerpere, iisq; Henricum infernè jacentem ludibundus apperere, dum blandis his telis totum denique cumulatè operiret, & tantùm non obrueret. Ad extremum, quærenti Virgini, quid istud visi portenderet, respondit divinus puerulus: missilibus his rosis, tantâ copiâ in dilectum sibi ministrum conjectis, multiplices cruces & afflictiones adumbrari, quibus illum (Deo sic permittente) tentari & exerceri oporteret, & quæ ille, tanquam ab divina & amicæ manu profectas, non modò æquo animo, sed etiam libenti atque hilari, acceptaturus esset.

Vides, quàm diversè à DEI sensu de his rebus iudicium ferimus; & (quod hinc consequi necesse est) ut præposterè atque perversè de illis loquimur, easq; non suis nominibus appellamus? Tangit te fortassis amica & amabilis DEI manus, & aliquam (ut quidem appellas) ærumnam ac calamitatem tibi immittit. Sed adhuc ignoras ingenium ac mores amantis DEI. Tu illum profectò percutere credis atque sævire: sed quæ tibi verbera atque afflictiones videntur, hæc quidem meræ sunt blanditiæ; & dum te ferio vexari putas,

B b b 2

nihil

nihil nisi JESUS tecum ludit & delicias facit. Tandem quas nos cruces & spinas appellamus, molles rosæ sunt: è diverso autem quas rosas existimamus, opes scilicet, voluptates ac vitæ commoda, spinarum nomine, cœlesti nomenclaturâ censentur.

Luc. 8. 14.

Sider. in fa-
sic. myr.

Et verò (ut quidam ex Nazianzeno referunt) cruces & incommoda hujus vitæ, flores sunt bonorum quæ expectamus, & propter fructum, florem quoque decerpimus.

Spec. spirit.
c. 8.

Nec ineleganter aut abs re nostra Ludovicus Blosius: *Tribulationes in hac vita, præclarissima DEI dona sunt; & non est ullum certius signum divina electionis, quàm ut qui adversa humiliter ac resignato animo propter DEUM toleret. Frigere, æstu, infirmitate, & quibuslibet alijs gravaminibus extrinsecus DEUS purgat, sanctificat, mirificatq; exornat animas electorum suorum. Et quos videt minus aptos esse, ut torques aureas (id est, graviores afflictiones) ferant, ornât eos saltem seriâ flosculis, id est, levioribus tribulationibus. Sic ille.*

Is igitur nobis sit hujus considerationis fructus: ut ad leniendum minuendumq; sensum dolorum nostrorum, non jam ad res ipsas, quæ nobis adversæ obvenerint, prout in se sunt aspicere; sed altiùs sublatâ mentis acie, manum & animum eas immittentis (per quæ dum transeunt, illæ sanè nomen, & qualitatem & gustum mutant) respicere consuefcamus: illudq; etiam nobis suggeramus identidem: dignum esse IESUM pro nobis passum, cui etiam cum aliquo dolore nostro gratos de nobis ludos ac patientiæ spectaculû præbeamus: ejusq; amori, aliqua nos corporis aut animi ægritudine exercenti, aut (quando ita loqui cœpimus) per eam nobiscum lusitanti ac delicias facienti, ingenuâ & ipsi, gratâq; animi inclinatione & quasi collusionem, respondeamus. Hac eadem arte incommoda sua fallebat B. Franciscus Borgia, de quo illud est memoriæ proditum. Cum aliquando tardiùs ac multa jam nocte ad quoddam Societatis

tis nostræ domicilium devenisset, diuq; fores pulsans non audiretur, quòd & domestici somno sopiti essent, & domus à janua longè distaret; coactum esse multo tempore præstolari ad januam, cum etiam cælo nix multa decideret. Istam autem & longam, & intempestivam expectationem, confirmabat ipse postea, non modò sibi non molestam, sed etiam jucundam accidisse, cum animo suo reputanti; quòd veluti principibus viris volupe est, feram aliquam stimulis & arundine in arena aut circo agitare: ita DEUM crederet id temporis, dum mollibus se petit nivium globis, ex hoc quasi ludo aliquod de se oblectationis argumentum sumpsisse.

L. 2. vit. c. 12.

In quem ferè sensum & illa incidit comparatio, quâ ipse Christus aliquando usus est apud S. Gertrudem, cum diceret: Quemadmodum fera venatu agitata, quam domesticum animal, acceptior esse solet; quòd illius caro tenerior sit esuq; jucundior: ita cordis affecti & variè exerciti munus, sibi longè esse acceptissimum.

l. 3. c. 58.

Sed neque hinc denique abludit; quòd S. Clara, B. Fratrem Juniperum, ex primis S. Francisci Sodalibus, mundi suiq; contemptorem egregium, solebat Christi jocularorem seu ludionem appellare; quòd is ludicris in speciem actionibus, sed cum vero sui despectu ac seria vexatione conjunctis, jucundos de se ludos voluptatisq; materiam Christo præberet.

§. 2.

Christum electis suis luctum, dolores, angustias, hereditatis nomine reliquisse.

Denique ad pium ac fructuosum in malis nostris solatiū valere potest & hæc non vana cogitatio:

Afflictiones atque ærumnas hujus vitæ, esse Christianorum patrimonium, & hereditatem electis suis à Christo moriente transmissam. Pulchrè siquidem S. Cyprianus, vel

vel quisquis est autor sermonis illius de Cœna Domini, B. deles appellat Crucifixi hæredes: admonens, ut inter celebranda divina mysteria, instar pecudis findentis unguam, & ruminantis, passionem ac mortem Domini in mentem revocemus: ut *semper*, inquit, *passio sit in memoria, nec timeant Crucifixi hæredes mortis supplicia.* Et verò quid hæreditatis nomine nobis in hoc mundo relinquere potuit Crucifixus, nisi ea bona quæ ipse possedit moriens; nempe spinas, clavos & vulnera; dolores, inquam, & opprobria crucis suæ? Ut jam appareat, quàm rectè (uti supra vidimus) B. Angela Fulginienfis, suos in Christo filios, spiritali quodam testamento hæredes instituens, sic edixerit: *Relinquo vobis totam hæreditatem meam, quæ etiam Christi JESU est, scilicet pauperiam, dolorem & despectum, vitam videlicet Christi:* illud etiam supremum adiciens; dubitandum non esse, quin, qui in hac vitâ hæreditatem hanc adierint, in futuro sæculo æternæ vitæ hæreditatem accipiant.

Hæc igitur omnis est in præsentî Christi sectatorum hæreditas, egestas, dolores, opprobria. Nam his opposita, in quibus mundus ita se amat, opes scilicet, delicias, honores, nec Christus admisit, nec suis promisit: sed scilicet hujus sæculi, ut partem ipsorum propriam (quando et ipsi hæreditate, tamen si damnosa gaudent & contenti sunt) lubens volensq; dereliquit. Eorum certè vox illa est in Libro Sapientiæ, eo se nomine invicem adhortantium, ad fruendum bonis, quæ sunt: vino pretioso, unguentis, rosis, &c. atque ad carpendum florem temporis, & signa lætitiæ ubique relinquenda: *quoniam* (inquiunt) *hæc est pars nostra, & hæc est fors.* Unde ad suos Christus, divertam, utrorumq; partem ac sortem indicans: *Mundus gaudet* (inquit) *vos autem contristabimini.* Et verus Christi discipulus S. Augustinus: *Animadvertat quisquis delicias hujus sæculi quarit in nomine Christiano, intrinsecò esse beatitudinem nostram.*

Sap. 2.

Joann. 16.

nostram. Nam extrinsecus maledicta, persecutiones & detra-
hiones promittuntur: de quibus tamen magna merces est in
caelis, &c. Habet quippe Christus Dominus noster in

De serm. in
monte l. 1.
c. 5.

regno Patris sui meliorem & manentem substantiam; in-
cujus etiam coelestis patrimonij partem iisdem nos tabulis
vocalur. Verumtamen, quod Romanis Legibus olim di-
ligenter cautum est; ne cui tota delata est hereditas, pro
parte haeres esse, & pro parte hereditatem repudiare possit:
hoc idem obtinet in praesenti; ut nisi eam qua hinc nobis of-
fertur hereditatis partem adierimus, non possimus illam,
qua in caelo nos manet, cernere, attestante hoc Apostolo,

L. 1. & 2. L.
si solus. ff. de
acq. vel om.
her.

dum dicit: *Heredes quidem DEI, cohæredes autem Christi: Rom. 8.*

Si tamen compatimur, ut & conglorificemur. Et facit illa tan-
quam divini Juris Regula, quam tradit S. Augustinus, & a-

Soliloq. c. 22

lij: *Non potest quis huius & in futuro gaudere; sed unum necesse
est ut perdat, qui alterum voluerit possidere.* Juxta ac si dice-
ret: non possumus pro parte capere hereditatem Jesu Chri-
sti, volendo scilicet in altero saeculo cum illo gaudere; &
eam pro parte repudiare, nolendo nimirum in hoc saeculo
cum illo dolere: sed delata nobis successio, aut integra no-
bis adenda est, aut ex toto omittenda. Praesertim autem
si attendimus, portionem illam hereditatis coelestis, non
pure nobis aut absolute deferri, sed eo seu modo seu condi-
tione adjecta, quam expressit Apostolus: *Si tamen com-*

Luc. 24.

patimur, &c. cum neque ipse DEI Filius illam gloriae here-
ditatem, nisi eo modo adire potuerit: *Oportuit (inquit) pati
Christum, & ita intrare in gloriam suam.*
Habes igitur in rebus adversis, quas multas necesse est
humana in vita, & praesertim pie in Christo vivere volenti-
bus, obtingere, qua animi tui aegritudinem aliqua ex parte
sanare, & te ipsum solari cogitatione possis. Paupertas pre-
mit, dolores ingruunt, ignominia appetis? Atqui hoc
proprium Christiani hominis patrimonium est, & luculen-

ta.

ta hereditas tibi à Crucifixo delata. At grave, acerbum, infuetum, atrox, & intolerabile est malum quod pateris. Illud igitur aspicias complecterisq; veluti pretiosum cimelium in amoris pignus, tibi privatim ac propriè à Christo moriente relictum. At te miseriam, te ærumnæ premunt omnès, ut nemo quisquam perinde ac tu afflictus oppressusq; videri possit? Est proinde jam quod tibi gratuletur, ut cui, *Gen. 48.* tanquam dilecto præ cæteris (ut olim Josepho) portio major paternæ hereditatis obvenit.

Denique in omni afflictione, sic cum animo tuo stitue: præsentis mali patientiam esse quandam velut anticipationem præsumptionemq; hereditatis cœlestis: & hanc hereditatis Crucifixi partem, spe reliquæ brevi usurpanda, lubens gaudensq; apprehende.

CAPVT XX.

Duplici ratione ostenditur, quàm homini justo chara esse debeant præsentis vitæ tribulationes.

Duas sibi affines meditationes illigamus in hoc capite, quæ pium hominem possint afflictum erigere, & urgentium malorum nonnihil demitigare acerbiter. Altera justos ipsos considerat tanquam pretiosos lapides, quos afflictionum ac tribulationum malleo tundi, exculpi, & variè conformari oporteat, quo demum evadant idonei ad construendam exornandamve Jerusalem cœlestem. Altera, ipsas afflictiones ut cœli margaritas aspicit; quarum pretium mundus ignoret, sed ijs solis exploratum sit, quibus Deus incerta & occulta sapientiæ suæ manifestaverit.